

...

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.376/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperes képviselője ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperes eljáró képviselője kamarai jogtanácsos (alperes képviselője; alperesi képviselő címe)
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszonyból származó megbízási díj megfizetése iránt indított közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (16. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 10.K.701.845/2024/14. számú ítélete

...

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 35.000 (harmincötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A per alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2021. január 1. napjától 2022. május 31. napjáig terjedő időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) a név1 az alperes hivatásos állományú tagjaként rajparancsnok beosztásban teljesített szolgálatot. A perbeli időszakban a beosztásából adódó feladatok mellett az abba nem tartozó szolgálatparancsnoki feladatokat is rendszeresen ellátta. E többlettevékenységek ellentételezése végett előterjesztett szolgálati panasza alapján 2021. január, május, július és augusztus hónapokat illetően a rendvédelmi illetményalap 100%-ának megfelelő mértékű többletdíjazásban (megbízási díjban) részesítették, ezt meghaladóan szolgálati panaszát mint megalapozatlant elutasították.

A kereset és a védírat

[2] A felperes a keresetében – a perbeli időszak 13 hónapjára (2021. február-április, június, szeptember-december, 2022. január-május) – összesen 502.450 forint megbízási díj és annak késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját jelölte meg. A megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetményalap 100%-ában határozta meg.

[3] Az alperes a védíratában – annak jogalapját és összecszerűségét is vitatva – a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság az alperest a kereseti kérelemnek megfelelően 502.450 forint megbízási díj és annak késedelmi kamata megfizetésére kötelezte. Döntését a Hszt. 44. § (1) bekezdésére, 45. § (1) bekezdésére, 71. § (1)-(6) bekezdéseire, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 2. (helyesen: 5.) mellékletére alapította.

[5] Utalva arra a felsőbírósági joggyakorlatra, hogy a munkáltató utasítási joga nem korlátlan, és csak olyan feladatokat határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amelyek annak keretei közé tartoznak, megállapította, a 30/2015. BM rendelet a rajparancsnoki és a szolgálatparancsnoki beosztásokat külön beosztásokként nevesíti. A vezetői rendelkezések, így a hivatásos tűzoltó-parancsnokságok és katasztrófavédelmi őrsők készenléti szerállományáról és szolgálatszervezésének szabályairól szóló 33/2020. (VIII. 06.)

számú és a szolgálatösszeállító programról, a szolgálat szervezés egyes jellemzőiről szóló 84/2013. (XII. 31.) számú BM OKF intézkedések sem állhatnak ellentétben a jogszabályi előírásokkal, azaz nem tehetik a más beosztásba tartozó munkaköri feladatokat a rajparancsnoki munkakör részévé. E körben alaptalannak találta azt az alperesi érvelést, hogy a magasabb készenléti jellegű szolgálati beosztások beosztásba helyezési, feladatellátási alkalmassági követelményei tartalmazzák az alacsonyabb beosztások követelményeit és egyéb feladatait is, továbbá a magasabb szolgálati beosztáshoz tartozó illetmény tartalmazza az alacsonyabb szolgálati beosztás feladatai tartalmi ellátásának ellentételezését is. Az alperes Szervezeti és Működési Szabályzata 116-122. pontjai alapján arra a következtetésre jutott, hogy a szóban forgó beosztások eltérő tevékenységeket, eltérő felelősséggel foglalnak magukban. A meghallgatott tanúk vallomásai alátámasztották, hogy a szolgálatparancsnok helyettesítésekor annak feladatait a rajparancsnok teljes körűen átvette, ahogyan azt is, hogy ez a helyettesítés a felperes számára fokozottabb megterhelést jelentett, nagyobb odafigyelést igényelt.

[6] Külön vizsgálta a 2023. februárra eső megbízási díjigény kérdését, tekintettel arra, hogy a Hszt. 2023. február 1. napjától hatályos 71. § (3) bekezdése szerint a megbízási díjra való jogosultság – a változatlanul megkívánt nem eseti jellege mellett – már csak a jelentős többletmunka igazoltsága esetén lehet alapos. E körben hangsúlyozta, hogy az alperes a felperesi tevékenység-kimutatást nem vitatta, annak értelmében a szolgálatai mintegy 40%-ában volt köteles a szolgálatparancsnokot helyettesíteni, ami a törvényi kritériumnak megfelel. A feladatellátás volumenét nem lehet kiragadottan kezelni, és az az alperesi álláspont sem helytálló, hogy csak azon hónapok feladatellátása jogosít megbízási díjra, amelyekben a többletfeladatellátás a szolgálatok felét eléri.

[7] A megbízási díj összege kapcsán hivatkozott a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet 10. § (2) bekezdésére és a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BM rendelet) 35. § (6) bekezdésére, a Kúria Kfv.VII.37.780/2020/5. számú eseti döntésére. A felperes által igényelt összeget az ellátott többlettevékenységgel – a magasabb besorolású feladatokra (B helyett C), a nagyobb felelősségre, azok rendszerességére, visszatérő jellegére tekintettel – arányban állónak találta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[8] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú bíróság által megállapított díjazásnak a rendvédelmi illetményalap 50%-ának megfelelő összegre mérséklését kérte.

[9] Fogalmi tisztázásként, magyarázatként a szerparancsnok és a rajparancsnok beosztások összehasonlító elemzését elvégezve felhívta a figyelmet arra, hogy az elsőfokú

ítélet – jogerőre emelkedése esetén – jogalapot teremt a felperes szerparancsnoki kinevezése óta bérpótlék formájában átutalt illetménykiegészítés visszakövetelésére.

[10] Jogszabálysértésként a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját és (6) bekezdését megjelölve előadta, hogy az elsőfokú ítélet nem vette figyelembe a szerparancsnok mint speciális, csak a katasztrófavédelmi szerveknél előforduló beosztás szükségességét és a feladatkör jellegét. A szerparancsnoki beosztás egy, a katasztrófavédelem szempontjából releváns, speciális és egyetlen más rendvédelmi szerv kötelékében létező beosztási formával sem parallel; meghatározó jellemzője a helyettesítő jelleg, klasszikusan nem tartozik hozzá egyedi feladatkör. A szerparancsnoknak ugyan a beosztott tűzoltókéval szinte megegyező a feladatköre, mégis magasabb az illetménye és a képzési követelményei. Következésképp a szerparancsnokra vonatkozó belső szabályozók speciális jogforrásnak minősülnek a Hszt.-hez viszonyítva, ezért hibás az az eljárás, hogy a törvényszék a rendőrség kötelékébe tartozó személyek ügyeiben hozott bírósági döntéseket vette ítélkezése alapjául. A szerparancsnok a rajparancsnokot nem annak teljes szolgálati feladatai spektrumában helyettesíti, hanem csak a káresetnél végzett kárfelszámolási feladataiban, a rajparancsnoknak ugyanis vannak olyan vezetői feladatai is, amelyek tekintetében helyette a szerparancsnok nem járhat el.

[11] Megismételte, hogy a magasabb szolgálati beosztáshoz tartozó illetmény tartalmazza az alacsonyabb szolgálati beosztás feladatai tartalmi ellátásának ellentételezését is, így a magasabb készenléti jellegű szolgálati beosztást betöltő hivatásos állományú személynek az alacsonyabb, de ugyanúgy készenléti jellegű beosztás feladatainak ellátására szóló rendelése esetén megbízás nem merülhet fel. Rendszeres többletfeladatnak a havonta teljesített szolgálatok legalább felében ellátott többletfeladat tekinthető. A legfeljebb 1-3 alkalommal történő feladatellátás ellentételezését a szerparancsnok eleve magasabb illetménye fedezi, míg 4 vagy azt meghaladó alkalomnál a rendvédelmi illetményalap 150%-ának megfelelő megbízási díj jár, ezt a felperes a szolgálati panasz alapján megkapta. Az elsőfokú ítéletben foglalt álláspont elfogadása azt jelentené, hogy a felperes az illetménykiegészítést jogalap nélkül vette fel.

[12] Hangsúlyozta, indokolatlan az 50%-ot meghaladó helyettesítési díj megállapítása, hiszen a tűzoltóság tűzoltási és műszaki mentési tevékenységének általános szabályairól szóló 39/2011. (XI. 15.) BM rendelet alapján egyszerre, egyidejűleg csak egy feladatkört láthat el a szerparancsnok: vagy beosztott tűzoltóként, vagy rajparancsnokként tevékenykedik.

[13] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[14] Álláspontja szerint a törvényszék széleskörű bizonyítást folytatott le, a tényállást teljes körűen feltárta, a bizonyítékokat egyenként és összességükben értékelte, abból helyes jogi következtetéseket vont le. Előadta, hogy a fellebbezés csupán a szerparancsnoki beosztással kapcsolatos általános álláspont, amely – tartalmára figyelemmel – a jelen ügyben nem lehet releváns. A perbeli időszakban ugyanis rajparancsnokként szolgálatparancsnoki többletfeladatokat látott el; az alperes e feladatellátást, és a két beosztás eltérőségét az elsőfokú eljárásban nem vitatta. Az elsőfokú bíróság a megbízási díj összegét a törvényi kereteket betartva állapította meg.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[15] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[16] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában a döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[17] A Kp. 104. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a fellebbezésnek meg kell felelnie a Kp.

100. § (2) bekezdés a)-c) pontjaiban meghatározott követelményeknek ahhoz, hogy a beadványt érdemben elbírálhassa a másodfokú bíróság. A Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja e körben előírja, hogy a fellebbezésnek tartalmaznia kell a fellebbezést megalapozó jogszabálysértést, a jogszabályhely pontos megjelölésével, illetve azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől az ítélet jogkérdésben eltér. A pontos jogszabályhely megjelölése, ekként a felülbírálat kereteinek meghatározása a fellebbező fél kötelezettsége, melynek helyes értelmezésével kapcsolatban a Kúria már több ízben (Kfv.VII.37.422/2020/8., Kfv.VII.37.651/2020/6.) hangsúlyozta, hogy az együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti.

[18] A Kp. csak arra az esetre biztosítja a másodfokú bíróságnak a fellebbezés visszautasítására jogosító hatáskörét [Kp. 99. § (3) bekezdése alapján megfelelő eltéréssel alkalmazandó 48. § (1) bekezdés k) pontja, 100. § (2) bekezdés b) pontja, 104. § (1)-(2) bekezdései], ha a jogorvoslati beadvány megsértett jogszabályi rendelkezésre hivatkozást semmilyen formában nem tartalmaz. Ettől elhatárolandó az az eset, amikor a fellebbező valamely konkrét jogszabályi rendelkezést megjelöl ugyan, de ahhoz indokolást nem fűz, avagy az a per tárgyát képező jogvitával, illetve a fellebbezés tényleges indokaival érdemi összefüggésbe nem hozható. A perbeli esetben az alperes a fellebbezését – az elsőfokú ítélet anyagi jogi álláspontját támadó részében – olyan érvelésre alapította, amely a törvényszék által megállapított tényállással és az eldöntendő jogkérdéssel nem állt összhangban, így – bár a fellebbezés visszautasítására nem nyílt mód – annak érdemi elbírálása csak e korlátok szem előtt tartásával volt lehetséges.

[19] Az elsőfokú bíróságnak a szerparancsnok beosztás speciális jellegére vonatkozó hivatkozásokat azért nem kellett ugyanis figyelembe vennie, mert a felperes a másodfokú eljárásban is irányadó tényállás és a rendelkezésre álló adatok, okiratok alapján a perbeli időszakban – a fellebbezésben foglaltakkal szemben – nem szerparancsnoki, hanem rajparancsnoki beosztást töltött be: nem szerparancsnokként helyettesített rajparancsnokot, hanem rajparancsnokként szolgálatparancsnokot. Irreleváns volt ezért az az alperesi okfejtés, hogy a szerparancsnok illetménye, bár hasonló munkakörű, mint a beosztott tűzoltó, utóbbiénál – épp a beosztás speciális jellegénél fogva – magasabb. Miután a felperes nem szerparancsnok volt, azt sem tudta a másodfokú bíróság érdemben értékelni, hogy – az alperes szerint – a szerparancsnokra vonatkozó belső szabályozók elsőbbséget élveznek a Hszt. előírásaival szemben; általánosan megjegyzendő azonban, hogy a munkáltató belső intézkedései, normái jogszabályi rendelkezésekkel nem állhatnak ellentétben. Alaptalanul érvelt e körben az alperes amellett, hogy a rendőrség kötelékébe tartozó személyek ügyeiben született bírósági ítéletek nem alkalmazhatók a jelen ügyben. Az eldöntendő jogkérdés a perbeli esetben sem volt más, minthogy a felperes a perbeli időszakban megbízási díjra jogosító többletvevényiséget ellátott-e vagy sem, e kérdésben pedig az elsőfokú bíróság helyesen tekintette irányadónak a Hszt. 71. §-át értelmező – az elsőfokú ítéletben bemutatott – felsőbírósági joggyakorlatot, amelyre az ítéltábla itt csak visszautal, azt szükségtelenül nem ismétli meg.

[20] Nem tévedett a törvényszék, amikor nem akceptálta azt az alperesi védekezést, hogy a magasabb szolgálati beosztáshoz tartozó illetmény tartalmazza az alacsonyabb szolgálati beosztás feladatai tartalmi ellátásának ellentételezését is, így a magasabb készenléti jellegű szolgálati beosztást betöltő hivatásos állományú személynek az alacsonyabb, de ugyanúgy készenléti jellegű beosztás feladatainak ellátására szóló rendelete esetén megbízási díjra nem merülhet fel, és hogy rendszeres többletfeladatnak a havonta teljesített szolgálatok legalább felében ellátott többletfeladat tekinthető. A megbízási díjra való jogosultság nem az összehasonlítható beosztásokhoz társított illetmény mértékétől függ, a magasabb beosztással járó magasabb összegű illetmény nem jelenti, hogy a magasabb beosztás részét képezné valamennyi, annál alacsonyabb szolgálati beosztás feladatainak ellátása. A 30/2015. BM rendelet 5. melléklete egyértelműen és kógens módon rendezi a katasztrófavédelmi szerveknél betölthető szolgálati beosztások körét, amelyből nem következik, hogy a hivatásos állomány magasabb beosztású tagja – pusztán az adott beosztáshoz társuló illetmény nagysága okán – köteles lenne az alacsonyabb beosztáshoz rendelt feladatok minden további ellentételezés nélküli ellátására, vagy, hogy megbízási díjra csak a magasabb beosztásba tartozó feladatok ellátása jogosítana. A Hszt. 71. §-ának helyes értelmezése szerint az eredeti kinevezés szerinti beosztásba nem tartozó feladatok többletfeladatkénti elvégzéséért – függetlenül attól, hogy e más feladatok alacsonyabb vagy magasabb beosztásba tartoznak-e – a hivatásos állomány tagja megbízási díjra tarthat igényt.

[21] A Hszt.-ből és a kapcsolódó jogszabályokból az sem olvasható ki, hogy rendszeres többletfeladatnak csak a havonta teljesített szolgálatok legalább felében ellátott többletfeladat tekinthető. Az ítéltábla – az elsőfokú bírósággal egyezően – megállapította, hogy a perbeli esetben a feladatok nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen merültek fel, lényegében minden hónapban ismétlődtek, felmerülésük vonatkozásában az ismétlődés és a folytonosság egyértelműen megállapítható; az arra vonatkozó adatokat a felperes a keresetében felsorakoztatta, továbbá azokat az alperes sem cáfolta. Az eseti jelleget a ciklikus ismétlődés

kizárja. A többletfeladat-ellátás nem csak akkor tekinthető rendszeresnek, ha az havi szinten több alkalommal fordul elő; a többletfeladatok havonkénti mennyiségének sem kell azonos mértékűnek lennie vagy minden hónapban meghatározott szintet elérnie. A többletfeladat-ellátás akkor is rendszeresnek tekinthető, ha van egy-egy olyan hónap, amikor a beosztáshoz nem tartozó szolgálatellátás nem történik, illetőleg, ha van olyan hónap, amikor csak egy ilyen jellegű szolgálatellátás valósul meg, de összességében a többletfeladatok egy jól körülhatárolt időszakon (a perbeli időszakon) belül folyamatosan, ciklikusan, visszatérő jelleggel jelentkeznek. A teljes perbeli időszakot vizsgálva rögzíthető, hogy a felperes 121 szolgálatból összesen 47 alkalommal helyettesítette a szolgálatparancsnokot, ami átlagosan havi 2-3 szolgálatot jelentett (kb. 40 %); mindezt úgy, hogy az eredeti beosztásba tartozó feladatainak ellátása alól nem mentesítették.

[22] E körben pusztán megjegyzi az ítéltábla, hogy a perbeli időszak 2022. május 31. napjáig tartott, nem terjedt 2023. február hónapig, erre tekintettel a törvényszék szükségtelenül bocsátkozott a Hszt. módosított 71. § (3) bekezdésében foglalt feltételek vizsgálatába, mely azonban döntése érdemére, megállapításainak helytállóságára nem hatott ki.

[23] Eltekintve attól, hogy az alperes a fellebbezésében nem a felperes tényleges beosztásából indult ki, hangsúlyozandó, hogy az elsőfokú eljárásban a rajparancsnoki és a szolgálatparancsnoki beosztások eltérőségét lényegében nem vitatta, ahogyan azt sem, hogy a felperes az előterjesztett kimutatás szerint a többletfeladatokat ellátta. Nem vonta kétségbe a fellebbezésében a tanúvallomások tartalmát, illetve az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékokat értékelő tevékenységét sem. Mindezeket szem előtt tartva az ítéltábla az elsőfokú bíróság anyagi jogi álláspontjának felülbírálatára okot adó körülményt nem észlelt. Az alperes a szolgálati panasz alapján maga is fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezzel pedig elismerte, hogy a felperes a beosztásába nem tartozó feladatokat végzett. Emellett arra is rámutat a másodfokú bíróság, hogy ha a felperes a munkaköri leírása, a belső normák alapján köteles is volt helyettesítés keretében teljesíteni a szolgálatparancsnoki beosztásba tartozó feladatokat, mert arra a képzettsége, végzettsége alapján alkalmas volt, ez nem jelenti a megbízási díjra való igénye alaptalanságát. A munkáltató saját szervezetét és működését irányító belső szabályozók a hivatásos állományú törvényen alapuló, a más beosztásba tartozó feladatok végrehajtásáért járó ellentételezésre való jogosultságát nem ronthatják le.

[24] Annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerűségi kontroll a másodfokú bíróság számára felülmérlegelési lehetőséget nem biztosít, az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az elvégzettösszezszerű mérlegelési tevékenysége során az anyagi jogszabály [Hszt. 71. § (5) bekezdése] által meghatározott tartományban maradt, amikor a megbízási díj mértékét az illetményalap 100%-ában határozta meg; az általa figyelembe vett és ítéletének [49] bekezdésében ismertetett mérlegelési szempontok beilleszthetők voltak a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdése szerinti kritériumok közé. Figyelemmel volt arra, hogy a felperes rajparancsnokként – nagyobb felelősséggel és nagyobb megterheléssel – rendszeresen, visszatérő jelleggel végzett szolgálatparancsnoki feladatokat, továbbá arra is, hogy ezek a szolgálatteljesítési idejének jelentős részét tették ki. A szerparancsnoki beosztásra – az azzal járó magasabb illetményre (illetménykiegészítésre) – való hivatkozás az összezszerűség körében sem volt értelmezhető, és az alperes egyéb olyan tény, körülmény

sem adott elő, ami a megbízási díj alacsonyabb összegben való megállapítását lehetővé tette volna. Erre az a hivatkozás, hogy egyidejűleg a felperes csak egy beosztás feladatait láthatta el, nem volt alkalmas. Az ítéltábla a fentiek okán az összecszerűség körében nem juthatott más jogi álláspontra, mint arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap (38.650 forint/hó) 100%-ában történő meghatározásával a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl; ily módon nincs jogalap a helytálló ítéleti rendelkezés megváltoztatására.

[25] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával – helyes indokainál fogva – helybenhagyta.

[26] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (2) bekezdésére és 3. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel, a 4. § (1) bekezdése szerinti mérséklési kérelem hiányában a felszámított összeggel egyezően állapította meg.

[27] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott 40.196 forint fellebbezési illeték a pervesztes alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 96. § (1) bekezdés b) pontja, 102. § (1) és (6) bekezdései alapján az állam terhén marad.

[28] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó Kp. 77. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[29] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. július 1.

dr. Antal Regina s. k.

dr. Koós Szabolcs s. k.

dr. Józsa Ágnes s. k.

a tanács elnöke	előadó bíró	bíró
-----------------	-------------	------